

Mouzovský žurnál 1

XX. ročník

2006

35^{LET}

T. K. PRŮZKUMNÍK

35 let T. K. Průzkumník

3

Oslavy půlkulatého výročí oddílu

Za zvířátky pod sněhem

5

Výprava do ZOO ve Dvoře Králové nad Labem

Do sjezdařského ráje

8

Lyžařský zájezd do Rakouska

Zimní výprava na Valečov

13

První výprava roku 2006

Informace a zajímavosti

15

Informace o akcích budoucích i minulých, zajímavosti, kuriozity, slavné výroky

← Obrázek na titulní straně:

Tábořiště u Nouzova v lednu 2006

Nouzovský Žurnál, ročník XX, číslo 1

vyšlo 24. března 2006 v Kolíně - uzávěrka 19. března 2006

foto: Slon, Píďa, Šed'a, účastníci zájezdu do Rakouska, archiv Průzkumník

příspěvky jsou redakčně upravovány

číslo 2 vyjde v červnu 2006

internet: <http://www.pruzkumnik.cz>

e-mail: info@pruzkumnik.cz

35 let T. K. Průzkumník

Kolín 11. 3. 2006

Zní to až neskutečně, ale na jaře letošního roku uplyne už 35 let od okamžiku, kdy vznikl oddíl Průzkumník.

Oddíl ale nevznikl jen tak „na zelené louce“. Už v roce 1969 založil pan Miloslav Mokřý technický kroužek, který měl ve svých začátcích asi 12 členů. Cílem kroužku bylo seznámit chlapce a děvčata školního věku s principy radiotechniky. V dubnu roku 1971 přešel kroužek pod hlavičku Pionýrské organizace a přibral nové děti ze 6. tříd. 12. června téhož roku složili členové první slib na Veletově a oddíl byl pojmenován Průzkumník.

35 let je úctyhodná doba, a proto 11. března proběhlo v Kolíně v sále Zámecká vzpomínkové setkání bývalých i současných členů oddílů i jejich rodičů a dalších spřízněných duší. Oficiální část - komponované pásmo scének, rozhovorů a filmových vzpomínek - pozvolna přešla ve velmi příjemné posezení kamarádů, kteří se neviděli mnohdy i více jak 10 let. Akce se zúčastnilo více než 150 lidí všech věkových kategorií.

Bety a Sini připravují výzdobu „sině tradic“

Manufaktura na kompletaci pamětních CD a DVD

Pan Mokrý a Káče

Dodo a Bréca nad kronikami

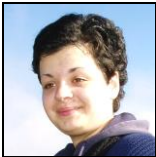
Láďa Novák, bývalý hlavní vedoucí, kupuje pamětní tričko

První instruktoři Průzkumníku

Paní Macková a Květula

Za zvířátky pod sněhem

Duda

Dvůr Králové nad Labem 10. 12. 2005

Tak jsme se zase jednou sešli na nádraží, musím říci, že ve značně zúženém počtu, ale za účelem zpříjemnit si sobotu výpravou. Dnes jsme měli zamířeno do Dvora Králové, kam nás také vlak zavezl. První naší zastávkou měla být zoologická zahrada, a tak jsme tím směrem také vyrazili.

Když jsme dorazili až k branám zvířecího světa, nemohli jsme se už dočkat, až shlédneme pána zvířat, naše předky a trochu také z vodního světa. Nejprve nás uvítali lemuři, kteří byli součástí přes zimu uzavřené restaurace. Doce-la by mě zajímalo, kdo koho potom považuje za vystavovaný exponát.

Když jsme dosti lemury politovali, vydali jsme se směrem „Ptačí svět“. Prošli jsme průchodnou voliérou, kde jsme potkali pouze kachny, ale i ty nás nadchly. No prostě kachny. Ale to už jsme se ocitli ve velké říši ptactva, kde jsme

mohli obdivovat nejrůznější barevné výtvo-ry přírody. Následoval svět vodních živočichů, kde nás asi nejvíce zaujal dvoumetrový krokodýl a také pirani, které nebyly pro jistotu popsány.

Z velice vlhkého prostředí jsme se přesunuli zase pěkně do venkovní zimy a rovnou k výběhu kočkovitých šelem. Tom nás upozornil, že gepard může běžet až 120 km/h a chtěl nám to asi názorně předvést, protože začal běhat okolo výběhu. Gepard se sice snažil vyvinout nějakou tu rychlost, ale potom jsme všichni usoudili, že to nelze, protože prostor, který má šelma k dispozici, je silně nedostačující. Tak snad někde v divočině se to povede, Tome.

Od šelem jsme si to zaměřili ke slonům. Tam nás však nechávali chvíli ošetřovatelé v napětí, jestli vůbec toto velké zvíře spatříme. Pak se ale všechny naše pochybnosti rozplynuly a velké ušaté zvíře se přičítalo do svého „domova“.

ZA ZVÍŘÁTKY POD SNĚHEM

Od těchto milých tvorů jsme se vydali směrem za okapi (nebojte, to měkké „i“ tam patří, neb to jsou vzdálení příbuzní žirafy), ale jelikož byl čas oběda, byli tito pruhovaní zalezlí u svých jídelních stolů.

Tak jsme vyrazili za našimi předchůdci, do pavilonu opic. Tam jsme strávili celkem dlouhou dobu, protože se nám tam věnoval jeden velice zábavný orangutan, který nejprve ukradl svému kamarádovi velkou kupu slámy, mimochodem velice nepozorovaně a tajně, a poté si přivázal palec u nohy k prolézačce a dělal, jakože se z této pasti nemůže dostat.

Naším cílem bylo poté shlédnout ještě krále zvířat a už už se chystal k východu. Cesta za lvem byla značena již od pavilonu opic, jenomže nikdo z nás nepředpokládal, že tam půjdeme 20 minut. A proto nás po takové „túře“ překvapil osamělý domek s jednou lvicí a jedním lvem, bohužel bez levíčka.

Zpáteční cestou jsme shlédli snad všechny druhy nosorožců a také zeber. Zde přišla na řadu otázka, zda je zebra bílá s černými pruhy, nebo černá s bílými pruhy. My jsme to nijak nerozsoudili. Nakonec jsme prošli ještě „Svět dinosaurů“, zhodnotili křiklavou barvu plameňáků a ZOO opustili.

V centru města jsme si prohlédli ještě náměstí T.G.M. a vydali jsme se k nedalekému kostelu sv. Jana Křtitele, kde nás již čekal pan správce. Pověděl nám ve zkratce něco o historii a vyvedl nás postupně přes všechna patra věže až na samý vrchol. Divili byste se, kolik takových pa-

Kdopak je větší chameleón?

ter věž může mít, od místnosti, kde pan Hanka našel rukopis Královédvorský, přes zvonici až po byt zvoníka (v nejvyšší patře), který obýval v dřívějších dobách s celou rodinou.

Pak už zbyl čas jen hezky poděkovat a vyrazit na zpáteční cestu. V Kolíně jsme se rozloučili oddílovým pokřikem a vydali jsme se domů za vůní cukroví. Teda jak kdo.

Abychom se cestou nenudili, skládali jsme básničky. Uhodnete, která zvířata se v nich skrývají?

Slon je živý a mamut vycpaný - Průzkumníci jsou živí a nacpaní svačinami

1.
Někde v deštném pralese v tlupě si tam žijou.
I když jsou nám podobní, pomalu si hynou.
Ve filmu maj kamaráda, ten je trochu větší,
jenže se ho všichni bojí a on z toho brečí.

V jejich rodné domovině pytláci je loví,
jinak žijí spokojeně někde v temném křoví.
Silné ruce, silné nohy,
pro boj mají dobré vlohy.

V zoologické zahradě,
pobíhají v ohradě,
žerou hlavně banány,
nepohrdnou jabkem.
A když přijdou návštěvníci,
pohnou líným zadkem.
Když návštěvníci odtáhnou,
tak se zase natáhnou.

2.
Ležím na kře veliké
uprostřed Arktidy hluboké.
Žeru ryby, plavce v moři,
ryby si mě prostě váží.
Bílý kožich, velké tlapy
to je moje značka krásy.
Také velké čelisti
spolknou rybu bez kosti.
Taky dělám reklamu
s Coca-Colou na sněhu.
Hodně lidí bojí se,
že způsobím jim vadu na krásě.
Já jsem ale milý tvor
s Coca-Colou za hlavou.

3.
Vysoká jak Kikina,
strakatá jak mikina.
Žere listí, žere stromy,
vysoká je jak ty domy.
Krk má hodně prodloužený,
tělo pěkně vyvážený.
Na hlavě má jen dva růžky
na těle fakt nemá proužky.

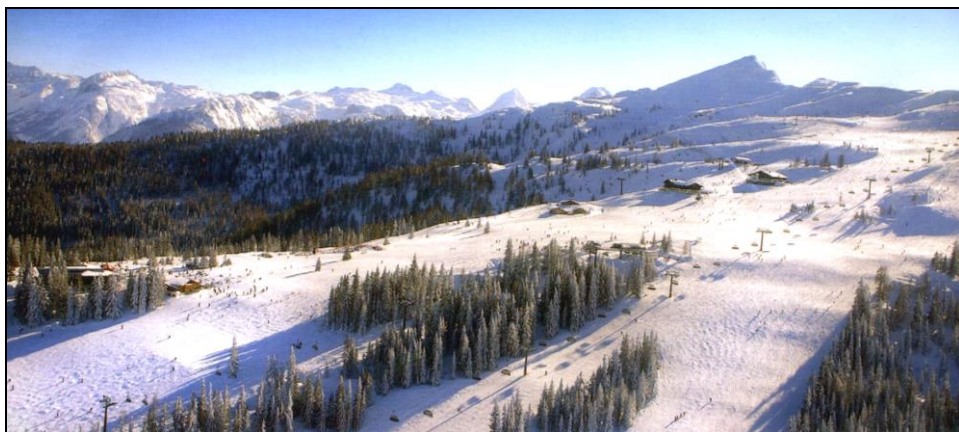
Schodiště v kostelní věži

I šimpanzi vzládají uzlařskou regatu

Tak je ta zebra bílá nebo černá?

Do sjezdařského ráje

Šéda
Gröbming 12. - 18. 12. 2005

Kolínské gymnázium pořádá pravidelně lyžařské zájezdy do Alp. Není náhodou, že na tyto akce jezdí čím dál tím více Průzkumníků. Tentokrát jsem neodolal nabídce a přidal se také. Dalším nováčkem byl Starosta a jinak zde byli již ostřílení lyžaři jako Máček se synem, Slon, Tom, Ještěr a Mejla, který sice není Průzkumník, ale Oregon, nicméně jsme jej již adoptovali, protože jeho manželka je Průzkumnice.

Původně jsme měli jet do Švýcarska, ovšem tam, světe div se, nenapadl včas sníh, a tak jsme byli velmi rádi za nabídku cestovní kanceláře změnit cíl za rakouský Gröbming nedaleko Schladmingu. I organizačně to bylo jednodušší, protože nám stačily eura (Švýcarsko má svoji měnu).

Na cestu jsme se vydali v pondělí večer pohodlným autobusem a brzy ráno jsme byli na místě. Ubytování bylo v sympatickém penzionu, který nedávno zakoupila právě ona cestovní kancelář. V autobuse s námi jela také kuchařka a zásoby jídla, takže to byl vlastně takový malý zimní tábor. Určitou zajímavostí bylo topení, které bylo téměř stále studené a nedalo se na něm nic usušit, a přesto bylo teplo. Ani Slon nedokázal tuto anomálii uspokojivě vysvětlit.

S předsezónní slevou nás pětidenní skipas vyšel na 130 euro. Za to jsme mohli jezdit na kterékoli sjezdovce od Schladmingu až po Bi-

↑ *Letecký pohled na horní partie lyžařského areálu Flachau - v pravé části vrchol Saukarkopf 2014 m n. m.*

schofshofen a jeho okolí. Reklamní materiály označují tuto oblast jako největší lyžařský ráj Rakouska a asi na tom něco bude. Souhrnná délka sjezdovek je okolo 800 km. Oblastí projíždí skibus, nicméně teď před sezónou ještě nejezdí. To nám ale nevadí, my máme autobus vlastní.

Hned v úterý po příjezdu jsme se vydali do Schladmingu, nad kterým se tyčí 1894 metrů vysoká hora Planai. Máme informace, že do skipasu je zabudován čip, který se čte bezkontaktně, takže jej stačí mít v zapnuté kapse bundy. Informace byla správná, jenom už neupřesnila, v které kapse je potřeba skipas mít. Samozřejmě, čidlo je vlevo, zatímco já mám skipas v pravé kapse. Nicméně paní, která kontroluje průchod, mě na tuto skutečnost upozorňuje s úsměvem, takováhle jelita tu mají zřejmě denně, takže jsou zvyklí. Navíc není kam spěchat, lidí je tu málo, takže se nikdo nenervuje. Nastupujeme do kabiny lanovky, lyže se zasouvají do držáků na boku kabinky. Hole mi obsluha dává zpět do ruky, ty se berou dovnitř, mohly by vypadnout. Tímto jsem si vybral nováčkovské trapasy a už nic nebrání tomu, aby se ze

mě stal alpský lyžařský vlek.

Máček s Koláčem jezdí spolu, pro jistotu jsou vybaveni vysílačkami, kdyby se navzájem ztratili. Ještěr jezdil na snowboardu a my ostatní jsme jezdili pohromadě.

Hned první den jsme projezdili většinu zdejších sjezdovek, což není vůbec nic snadného, protože jich je hodně, a navíc jsou čtyři sousední střediska propojena lanovkami, takže když se vám tady nelíbí, prostě se seberete a jedete si jinam. Mejla to tady zná, protože pravidelně jezdí do nedaleké chalupy, takže nás vede. Tolik kilometrů za den jsem ještě nenajezdil. I Slon se večer sotva hýbe.

Smůlu si hned první den vybírá Ještěr jezdící na snowboardu. Na jedné lanovce mu vypadl řemen z vázání, takže mu nedrží jedna bota. S tím se jezdit nedá, a tak musel koupit nový za nekřesťanských 25 euro. Jako na potvoru odpovědně pak ztracený řemen našel.

V této oblasti najdete jen minimum klasických lyžařských vleků. Není se co divit, protože jet dva až tři kilometry na kotvě unaví možná ještě víc než jízda z kopce. Obvykle z údolí vede kabinová lanovka a u sjezdovek pak jsou různé dvou až osmisedačkové lanovky. Některé mají dokonce pohyblivý pás, na který s lyžemi najeďte a on vás odveze až na místo, kde počkáte na sedačku. Mě se ale jednou stalo, že se mi asi nalepil na lyže sníh, takže jsem na koberci nezastavil, ale přejel ho vysokým tempem a jen tak tak jsem zastavil na nástupní hraně. Obsluha vleku jen vyděšeně zírala. Tohle asi ten nešťastník ještě neviděl.

Takovou zajímavostí je zde úsek s automatickým měřením rychlosti lyžaře. Zatímco já jsem mírně překročil 60 km/h, Slon se dostal přes 85 km/h.

Ve středu jsme se na Mejlovo doporučení vydali do Pichlu. Jedinou vadou na kráse bylo počasí, protože byla mlha, takže nebylo nikam vidět. Jinak ale zdejší sjezdovky se nám líbily ještě více a útulná hospůdka s Gulaschesuppe a spoustou dalších lahůdek neměla chybu. Sjezdovky jsou téměř liduprázdné, až je nám to divné, ale sezóna zkrátka ještě nezačala. Trochu nám tu vadí sněžná děla, která chrílí umělý sníh na sjezdovku a průjezd touto ledovou tříští není vůbec nic příjemného. Smůlu si tentokrát vybral Tom, který zlomil hůlku. Naštěstí Slon má s sebou ještě jedny lyže i s hůlkami.

Ve čtvrtek vyrážíme do Flachau, což má být vyhlášený sjezdařský areál. Toto městečko je známé především jako rodiště skvělého ra-

Na parkovišti ve Schladmingu

Typická alpská sjezdovka - Schladming

Opuštíme hospůdku nad Pichlem

Flachau - vpravo hospoda a horní stanice lanovky z parkoviště

kouského sjezdaře Hermanna Maiera. Však si ho tady také považují, má zde hned několik dřevěných soch. Tento den je z celého týdne nejkrásnější. Svítí sluníčko, všude, kam oko dohlédne, se týčí zubaté vrcholky Alp. Lidí opět minimum, skutečný sjezdařský ráj.

Nicméně ne všichni si tuto krásnou scenérii vychutnávají. Tom poněkud nezvládl předešlý večer a teď mu není moc do lyžování. Po prv-

ním výjezdu lanovkou ohlásil kyslíkovou přestávku. Necháváme ho tedy odpočinout u zdejší hospůdky a jedeme dolů. Trochu bloudíme, a tak se náhle ocitáme na prudké, ale skvěle upravené sjezdovce s ochrannými sítěmi po stranách. Po dojezdu k lanovce zjišťujeme, že jsme právě sjeli sjezdovku FIS, kde se jezdí světový pohár. Pravda, Hermann by se nám asi vysmál, ale pocit jsme měli dobrý.

Tom se mezitím jakž takž zmátořil, takže se vydáváme na průzkum zdejších sjezdovek. Nejvíce se nám zalíbila jedna na bočním svahu. Měřila skoro 4 km, převýšení 892 m a opět téměř žádní lyžaři. Zkousíme ještě vedlejší sjezdovku, nad kterou se vznáší lanovka Flying Mozart (tedy Létající Mozart). Nicméně ani vážná hudba z reproduktoru kabinky č. 16 neuklidnila Tomův žaludek...

K obědu si dáváme opět gulášovku ve zdejší hospodě a odpoledne věnujeme naši oblíbené sjezdovce, kde si připadáme opravdu jak v pohádce. Tom si místo jídla dává prodloužený polední klid.

Problém má opět Ještěř. Při pádu si rozsekl kořen nosu o lyžařské brýle.

Den zakončujeme společným fotografováním s Hermannem Maierem v nadživotní velikosti. Bez toho přece nemůžeme odjet.

V pátek jedeme opět do Flachau, jenže počasí se radikálně mění. Padá sníh, terén je těžký a ani vyspělá technika s tím nic nesvede. Kvůli větru jezdí pouze lanovky v lesních partiích, takže k naší oblíbené sjezdovce se nedostane-

Tomův polední klid

me. V poledne rádi zapadneme do hospody na gulášovku. Tento nápad má více lidí. Venku chumelí a vevnitř je plno. Slon s Tomem ještě lyžují - Slonovi ještě pořádně nevyhládlo a Tom má lyžařské manko z minulého dne. Chvilí jim držíme místo, ale kluci pořád nejdou. Přichází ke mně jakási slečna a říká něco německy. Odpovídám, že německy nerozumím. Opakuje svoji žádost anglicky. To už jsem rozuměl, že se ptá, jestli je tu místo. Anglicky odpovídám, že ano, a slečna jde sdělit tu radostnou novinu partě několika lidí, od kterých se jí dostává velké pochvaly. Česky. Ano, je to tak. Čechů je tady opravdu hodně. Pomalu tolik, jako Němců v Krkonoších.

S Mejlou a Starostou vyrazíme opět na svah, ale v těžkém hlubokém sněhu nás bolí nohy a nebaví nás to. Jedeme tedy dolů. Při této poslední jízdě Starosta v hlubokém sněhu upadl a utrhl si popruh u svého cestovního batůžku.

V autobuse nacházíme také Máčka a Koláče, kteří už to také vzdali. Po krátké pauze se vydáváme do městečka na obchůzku. Počasí je mizerné, zatímco nahoře sněží, tak zde prší. Ale i tak je městečko sice malé, ale pěkné. Kupujeme pohledy na památku a kluci svým dětem něco pod stromeček. Starosta kupuje zcela stylově rolbu pro syna, Mejla pojízdnou myš pro dceru.

Slon a Tom dorazili do hospody chvíli potom, co jsme odjeli. Našli si místo u dalších lyžařů z našeho zájezdu. Odpoledne pak jezdili ještě s Míšou - skautkou z Hlubokého Dolu.

V sobotu vypukla sněhová kalamita. Náš autobus při otáčení zapadl a než ho vytáhli, bylo 10 hodin. Odjíždíme do Pichlu. Zde v podjezdu pod železniční tratí jsme uvázli opět. Řidiči sjíždějí do dolíku a nasazují řetězy. Když jsme se konečně dostali na parkoviště, dozvídáme se, že horní lanovka kvůli větru nejjezdí. Vracíme se do Schladmingu.

Přibrali jsme Míšu do party a vyrazíme nahoru. Už od včerejšího večera Míša tvrdí, že dnes bude svítit slunce. Začínám chápat, proč se ve středověku za špatnou předpověď počasí upalovalo na hranici. Jenže, světe div se, nahoře se začíná trhat obloha a občas skrz mraky slunce nesměle vykoukne.

Je znát, že už toho máme všichni docela dost. Sníh je těžký a mokrý a v prudších svazích se dělají tak velké boule, že mi to připomíná dávné doby v Krkonoších, kdy příjezd rolby na sjezdovku byl důvod k oslavě. Slon jezdí dost agresivně a občas padá, ale nic si z toho

Ještěř v akci

Slon v akci

My a Velký Herminátor

Cílový svah sjezdovky FIS ve Schladmingu

nedělá. I Tomovi se zadařil parádní kotrmelec.

„Kdo aspoň jednou neupadl, ten jako by tu nebyl,“ prohlašuje Slon.

Netrvá dlouho a dochází i na mě. V hlubokém sněhu se mi zařízla lyže a házím parádního tygra (pro nelyžaře - letím po hubě vpřed).

Nejsme však zdaleka sami. Za jízdy na lanovce pozorujeme přímo pod námi jednoho snowboardistu provozujícího volný styl mimo sjezdovku přímo pod lanovkou. Zakopl o bouli a zahučel hlavou do sněhu až po pás, takže mu koukaly jenom nohy. Opravdu parádní číslo.

Slona dnes nemá ráda jedna sedačková lanovka. Na vstupu do prostoru lanovky jsou jakési závory, které se odklopí ve chvíli, kdy je možné vjet do nástupního prostoru. Jinak jsou zaklopené.

Závory se otevřely, projíždíme do nástupního prostoru. Slon se však trochu opozdil, a tak se stalo, že zavírající se závora ho srazila k zemi. A to se opakovalo ještě dvakrát, když se pokoušel vstát. Následující jízdu si už dal pozor, jenže závora ho odmítla pustit dovnitř, vůbec se neotevřela.

Naše parta se postupně rozpadá. Nejdřív Starosta a Mejla odjeli do hospody a pak dolů. Asi hodinu před koncem to balím i já. Při pádu jsem si trochu natáhl vazy v koleni a v tomhle terénu už mě bolí celý člověk. Zatímco Míša, Tom a Slon se vydávají pokouřit černou FIS sjezdovku pro slalom speciál, já si v poklidu vychutnávám

poslední sjezd do údolí. Koleno bolí jen při zátěži a neoteklo, takže je to dobré.

Večer uklízíme penzion, odnášíme věci do autobusu a odjíždíme domů. Česká rádia hlásí poplašné zprávy o sněhové kalamitě. Dokonce byla během této noci uzavřena dálnice D1, ale nás se to netýká. Bez problémů projíždíme přes Vysočinu a v neděli ráno jsme v Kolíně.

Takže díky, bylo to skvělé. Pokud se chcete také dostat do lyžařského ráje, pojedte příště s námi.

Penzion v Gröbmingu při sobotní sněhové kalamitě

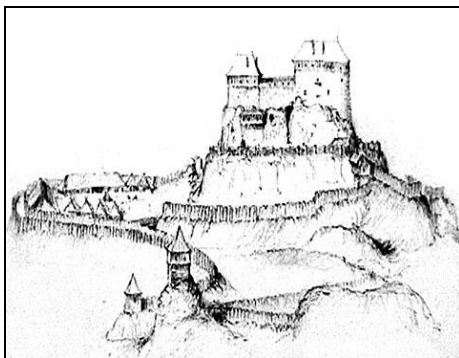
Zimní výprava na Valečov

Jencek

Mnichovo Hradiště, Valečov 7. 1. 2006

V sobotu jsme se sbalili a vyjeli si zase jednou ven z města, tentokrát jsme směřovali k Mladé Boleslavi, konkrétně do městečka Mnichovo Hradiště. Cesta proběhla bez sebemenších komplikací, přestup v Boleslavi byl díky Šedově výpomoci rychlý a elegantní.

V Mnichově Hradišti jsme se dlouho nezdržovali, mrkli na mapu okolí, ukazatel a vydali se na cestu. Po přejití mostu přes dálnici jsme pokračovali dále po červené značce. Po pár kilometrech jsme, vzdalující se od města a nacházejíce se nyní již v lůně přírody, u jednoho z četných rybníčků narazili na pěkný ukazatel s vysvětlivkou: „pokračujte dále po louce do zužujícího se svahu až narazíte na další značení“. My jsme ovšem vystoupili do jiného svahu a na něm si zahráli hru dobývání hradu. Nad kopcem Káňata rozdělala oheň a kdo měl, opekli si buřt.

Takhle vypadal Valečov v dobách svého největšího rozkvětu, dnes je to zřícenina (obrázek nahoře - pohled z druhé strany)

Částečně dochovaný hlavní palác

Po ohřátí u táboráčku na sněhu jsme vyrazili dále. Před námi se jak ve snách tyčila silueta věže romantické zříceniny, zahloubaně hledíc do dáli a stojíc tak pyšně a dokonale, jakoby si uvědomovala svou dlouhověkost.

Přes obec Zásadka jsme tedy po dalším svahu vystoupali na hrad a objednali si prohlídku s průvodcem. Ten dost silně připomínal kovboje. Mluvil však velice sofistikovaně, ale bylo znát, že jeho výklad jsou nazpaměť naučené fráze, jež nebyly moc přizpůsobeny věku návštěvníků. Prohlídka až na komplikace s Krtkovým strachem z výšek a potřebou čurat uprostřed výkladu dopadla dobře. Po sestupu ze zříceniny jsme ještě prolezli jeskyňky v okolních skalách a vydali se zpět, tentokrát ze Zásadky po modré, přes vsi Dneboh a Hoškovice. Z Hoškovic jsme pokračovali po cestě podél silnice zpět do Mnichova Hradiště.

Na zpáteční cestě již klesalo slunce a zbarvovalo se do tmavších odstínů žluté a oranžové.

Ten den bylo velice pěkně, jasno, je vidět, že dokáží objednat dobré počasí (jak pravil Šéda). Na nádraží jsme došli trochu dřívě, ale to nikomu nevadilo, všichni se natáhli na lavičky, dali si zbytky jídla od maminek nebo vyhráli horkou čokoládu v automatu.

Cesta zpět byla také bezproblémová, přestupovali jsme ovšem navíc ještě v Nymburce. Na peroně v Kolině jsme se rozloučili pokřikem a vyrazili vstříc vyhřátým domovům a teplým večerím.

Unavené sestry

Neúnavný Kozel

Informace a zajímavosti

Připravované akce

1. dubna	výprava
13. - 15. dubna	velká velikonoční výprava
29. dubna	výprava
6. května	Vlajková hra
13. května	výprava
27. května	Nouzovská Třístovka
10. června	výprava
23. - 25. června	Velký tah
1. - 7. července	stavba tábora
8. - 29. července	letní tábor Nouzov
22. července	návštěvní den na táboře

Nový hlavní vedoucí

Na závěrečné poradě, která proběhla po skončení vánoční besídky, byl zvolen nový hlavní vedoucí klubu. V tajném hlasování byl ze dvou kandidátů (Aleš a Dudu) zvolen Aleš. Přejeme mu mnoho úspěchů a neutuchající elán.

Zimní soustředění Starých pánů

Již tradičně se poslední lednový víkend sešli na srubu Staří páni. Kromě toho, že udělali zásobu dřeva na topení, absolvovali také výpravu po zamrzlém Vavříneckém potoce a odehráli dva důležité zápasy NHL (Nouzovská hokejová liga) na Křížově rybníku. Led byl kvalitní a pevný, i když se občas od břehu ozývalo podezřelé praskání. Ale naše borce takové maličkosti přece nerozhází.

Sportovní maraton

Ve dnech 17. a 18. března proběhl tradiční již 7. sportovní maraton v tělocvičně kolínského gymnázia. Účastnilo se 33 hráčů a po dvou hodinách se střídala košíková, florbal, sálová kopaná a volejbal. To všechno trvalo nepřetržitě 24 hodin. Není podstatné, které ze dvou družstev bylo lepší. Podstatné je, že všichni přežili a tím také zvítězili sami nad sebou.

Nové fotomapy na Internetu

Na portálu mapy.cz jsou dostupné fotomapy ČR s vysokým rozlišením. Jde o kombinaci družicových a leteckých fotografií. Vzhledem k tomu, že na snímku nouzovského tábořiště je vidět postavený tábor, lze celkem přesně odhadnout, kdy snímky aspoň této oblasti vznikly. Podle postavení stanů usuzujeme, že se jedná o léto roku 2002, kdy probíhala celotáborová hra Harry Potter.

Slavné výroky

Lenin: Mě bolí zadek.
Áťa: Tak si sedni na břicho

Tom: Po kom seš?
Lucka: Po tátovi.
Tom: A máma není šikovná?
Lucka: Jen na vaření.

Tom hodnotí své tělo:
Hezké tělo nemám, ale za to fyzicky mám průměrnou.

Dudu: Jedeme do zolo.

Kozel dělá vylomeniny a vzápětí uklouzne na sněhu a spadne.

Lenin: Pánbůh se ti potrestal.

Jackyl: Četl jsem ve Srandokapsu jeden obrázek...

Jackyl: Táta přivez víno ze Slovenska z Moravy.

Jackyl: ... no to teda je pravda, četl jsem to v knížce „Věřte nevěřte“.

Kikina: Princové a princezny mají modrou krev.

Lucinka: Ne ne, princové neexistují.

Kikina: Jak to? Co třeba ten princ William a ten druhý. Jak se jmenuje?

Míchačka: Bajaja.

Monča Pídě: To máš blbý.

Albín: Neurážej Tomáše!

Píďa si objednala hranolky s kečupem...

Áťa: Neee, já radši s tataroukou!

Áťa: Dám to na dva exy.

Áťa: Já to piju jako tequilu, napiju se vody a zakousnu chlebiček.

Tom: Na to musí být člověk fyzicky a psychicky dospělý.

Lenin: Já už psychicky jsem.

Slon na Bety, která jde vedle Ještěra:

Vy spolu teď s Ještěrem chodíte?

Bety: Ne, já mám ruce v kapsách.

Chcete nás?

Dva puky? Já snad špatně vidím...

Tak hrajeme hokej nebo curling?